

Райна отвърща съ цѣлувка и като му хваща ржцетѣ, гледа го укорно.

Тя. Така, така, като дойде твоя именъ день — и азъ сжщо...

Той — Какво?

Тя. — Оня день, когато се отбихме въ „Диамантенъ краль“. Спомняшъ си нали?

Той. Да!.. Хареса една златна котвичка.

Тя. Тѣй!.. Азъ нарочно изявихъ желание... Казахъ го високо, съ възторгъ. да те подсѣтя, че иде моя именъ день... И чакахъ...

Той. (Присторено). Гледай!

Тя. И тази сутринъ, щомъ се събудихъ, вдигамъ възглавката си да видя... Както е било вече петъ пжти подъ редъ отъ нашата женитба! Погледвамъ и за моя изненада — нищо!.. Моя внимателенъ мжжъ, който петъ години подъ редъ не ме е оставялъ безъ подаръкъ — сега!..

Той. (Сдържано). Ахъ, прощавай, мила... Изумихъ. Интъкъ...

Тя. Тѣй. милий, казватъ, че всички благовѣрни така били... на шестата година изумѣвали... на седмата забравяли и прочие, прочие... до като...

Той. (Едва се въздържа да не прихне) До като?..

Тя. До като почнатъ да се втеляватъ...

Той (Укорно). Не заслужавамъ такава обида.

Тя. Който забравя жена си — забравя го щастieto му.

Той. Милата ми...

Тя. (Укорно). Не ти приличатъ тия нежни думи.

Той. Но разбери: записанъ въ работа... прямо